

Dinsdag 13-05-2025

Betreft: Reactie op de internetconsultatie Implementatiewet herziene richtlijn consumentenkrediet

Voorkom een volgend toeslagendrama en maak goede en duidelijke wetten. Dat is deze implementatiewet niet. Dit betekent dat deze wet en daaropvolgende wet- en regelgeving zoals een implementatiebesluit niet mogen worden aangenomen. En dat geldt naast deze Implementatiewet herziene richtlijn consumentenkrediet, ook voor de Implementatiewet richtlijn kredietshouders en kredietkopers en voor het implementatiebesluit behorende bij die wet, zie ook mijn zienswijze tijdens de internetconsultatie over het implementatie besluit kredietshouders en kredietkopers.

Het gaat al verkeerd met de naam van dit wetsvoorstel, het had moeten zijn:

*Implementatiewet herziene richtlijn ~~consumentenkredieten~~ en **consumentleningen**.*

In al deze wetten die zogenaamd gaan over “kredieten” zit in de kern een hele grote en domme fout, namelijk het verwisselen van het woord lening door krediet. Een werkelijk onvergeeflijke domme fout met zeer grote gevolgen, vooral omdat er geen nieuw woord is geïntroduceerd wat het woord lening zou of kan vervangen.

Wat is er zo verkeerd aan en wat is het gevolg? Dat banken gaan stellen dat een krediet een lening is en daarmee een schuld. Anders gezegd, banken gaan stellen dat een krediet een schuld is welke schuld terugbetaald zou moeten worden aan de bank. En dat is niet correct, sterker nog, het is fraude en oplichting. En ja, dat gebeurt nu al en vaker dan u denkt.

Voor al diegene die dit niet (in een keer) begrijpen, u bent helaas de enige niet. Maar vrees niet, ik ga dat verschil meerder malen uitleggen. Er staan behoorlijk veel herhalingen in deze tekst en dat is nodig omdat ik heb geleerd dat veel mensen het niet in een keer begrijpen en dan helpt alleen de herhaling. En dat nogmaals. En het komt omdat door tijdsgebrek verschillende hier en daar overlappende teksten in dit schrijven zijn verwerkt zonder dat er voldoende tijd was om die dubblures eruit te halen. We leerde van de heer Blaise Pascal al:

“Ik schrijf je een lange brief, want ik heb geen tijd voor een korte.”

En dan staat er ook nog eens de tekst van een presentatie die ik hield over dit onderwerp bij Nieuwpoort in Den Haag. Excuus voor het geval u een van de weinige (juristen) bent die het probleem wel in een keer begrijpen en de juiste termen herkent en omarmt en dus de herhalingen niet nodig had.

Een krediet is een recht van de klant. Dat recht houdt in dat de klant op het door de klant te bepalen tijdstip geld kan, (niet moet) lenen van bijvoorbeeld een bank. Dat is zo bij bijvoorbeeld een al dan niet zakelijk krediet in rekening-courant, krediet op een kredietkaart dus bij een creditcard, een hypothecair krediet, een (zakelijk) leverancierskrediet en andere vormen van krediet. Krediet is geen lening en krediet is geen schuld.

Een lening is exact wat het woord zegt, het is het juiste woordgebruik indien er geld wordt geleend. Lenen is een werkwoord, daar moet je dus wat doen. Indien er geld geleend wordt, dan is er sprake van een lening en is het geleende geldbedrag gelijk aan de uitstaande schuld. (Los van mogelijke

rente en kosten die nog niet zijn verwerkt in de uitstaande schuld.) Deze schuld heeft een naam en dat is het debetsaldo.

Het debetsaldo en het krediet worden apart van elkaar geadministreerd en apart weergegeven op bankafschriften, dat is zo omdat het verschillende grootheden zijn.

Dit is al honderden jaren zo en het zou iedereen bekend moeten zijn, maar helaas gaan de wetgever, en te veel juristen waaronder rechters keer op keer de mist in. Voornamelijk omdat de EU-richtlijnen vol staan met fouten op dit gebied en omdat niemand ingrijpt en er verkeerd les wordt gegeven tijdens de studie rechtsgeleerdheid.

Er zijn banken die van deze fouten misbruik maken door het krediet als schuld te bestempelen en dan het krediet op te vragen. Er is vervolgens geen of te weinig rechtsbescherming omdat er 1) fouten in onze wetten staan en 2) te veel werknemers van de rechtspraak zoals rechters en raadsheren het verschil tussen een lening en een krediet niet begrijpen, wat opvallend is omdat de meeste burgers het wel begrijpen.

Er is niet voor niets een woord voor een lening en een ander woord voor een krediet, de woorden geldgever en geldnemer en de woorden kredietgever en kredietnemer, leenovereenkomst, kredietovereenkomst, ze betekenen elk echt wat anders, haal ze dan ook niet door elkaar, zeker niet in wetten, want dat heeft natuurlijk zeer grote gevolgen.

1. Uitleg, achtergronden en voorstellen voor verbetering bij de invoering van het wetsvoorstel.
2. Mijn persoonlijke ervaringen met de fouten in de wet met betrekking tot het verwisselen van lening door krediet.
3. Een deel over de kredietcorruptie, uit de presentatie in Nieuwspoort in 2024.

1. Uitleg, achtergronden en voorstellen voor verbetering bij de invoering van het wetsvoorstel

Wat is er aan de hand? Om de een of andere onbekende reden hebben mensen in de EU besloten om eenzijdig, zonder dat daar ooit breed maatschappelijk debat over is geweest in veel landen van de EU, zeer belangrijke woorden te veranderen. Dit betreft het vervangen van het woord *lening* door *krediet* en *bank* door *kredietinstelling*, en verder het vervangen van de woorden *geldnemer* door *kredietnemer*, *geldgever* door *kredietgever* of *kredietverstrekker*, *leenovereenkomst* door *kredietovereenkomst* enzovoort.

Dit is zeer problematisch, want die verwisseling van woorden is niet doorgevoerd bij bijvoorbeeld bankbalansen in jaarcijfers en in hun administratie, waar nog steeds en zoals het hoort, *leningen* (loans) ontstaan. En is niet doorgevoerd in de zakelijke praktijk, daar is een krediet in rekening courant nog steeds een krediet in rekening courant, ook omdat er naar ik weet geen foutieve wetten, op voordracht van de EU over zijn aangenomen.

Er is geen enkele moeite genomen om met een ander woord te komen voor krediet. Er is volgens de EU nu geen woord meer voor een krediet, omdat een lening nu een krediet is geworden. Hoe heet nu dan een krediet? Inderdaad het woord krediet heeft haar voorheen en nog steeds veel gebruikte betekenis, namelijk het recht om geld te mogen lenen, verloren volgens de wetgever, iets wat in de praktijk natuurlijk onzin is, omdat er nog steeds heel veel kredieten bestaan. Denk bijvoorbeeld aan kredietkaarten ook wel genoemd creditcards. Deze verwisseling van het woord *lening* door *krediet* is

zonder enige reden en zonder debat of waarschuwing aan het publiek klakkeloos overgenomen in een te groot deel van onze wetten.

En nu zijn er te veel mensen, waaronder ook veel rechters die denken dat het waar is: dat een krediet een lening is. Iets wat echt niet waar is.

Dit is een zeer groot probleem, want deze woordverwisseling heeft onder andere invloed op onze huidige en toekomstige wetten en komt voornamelijk voort uit EU-richtlijnen.

Wat er is gebeurd en wat er nu weer staat te gebeuren met de invoering van deze wetten is juist het verminderen van consumentenbescherming.

Wees duidelijk en gebruik de juiste woorden en maak geen domme fouten, of neem deze niet over.

Wat zien we dat de EU overal probeert te doen? Inderdaad het woord lening te vervangen door het woord krediet en het woord bank vervangen te door het woord kredietinstelling, echt volkomen belachelijk en werkelijk onnodig. Want wat wordt er mee bereikt anders dan rechtsonzekerheid, verwarring en minder vertrouwen in ons financiële stelsel? En een nieuwe mogelijkheid voor banken, excuus, (eh kredietinstellingen, haha), om de consumenten in de EU op een nieuwe manier te benadelen door het krediet als de schuld te bestempelen en niet langer het debetsaldo? Antwoord, helemaal niets.

Dus stoppen met deze onzin en deze wet zo niet aannemen.

Niet in al de richtlijnen staat het zo duidelijk dat belangrijke woorden doelbewust worden veranderend, als in deze lijst uit EU-richtlijn (EU) 2021/2167. Dat vinden wij op pagina 2 onder 8 van de richtlijn (EU) 2021/2167:

Hoewel in het openbare debat in sommige lidstaten de termen 'leningen' en 'banken' nog vaak worden gebruikt, worden in de wetgeving en EU-richtlijnen de termen 'krediet' of 'kredietovereenkomst' en 'kredietinstelling' gehanteerd.

Indien je de moeite neemt om een aantal van de vertalingen van deze richtlijn door te nemen dan vind je deze lijst. Deze woorden vervangwaanzin is niet alleen in Nederland aan de gang, maar EU wijd.

1. In Spanje was de naam voor een lening *préstamo*, maar dat is nu veranderd in *crédito* of *contrato de crédito*. Een bank, *banco*, heet nu *entidad de crédito*.
2. In Tsjechië was de naam voor een lening *půjčky*, maar dat is nu *úvěr* of *smlouva o úvěru*. Een bank heette daar voorheen *banky*, maar nu *úvěrová instituce*.
3. In Duitsland was de naam voor een lening *Darlehen*, maar nu is het volgens de EU *Kredit* of *Kreditvertrag*. Een bank heette voorheen *bank*, maar is nu *Kreditinstitut*.
4. Ook in het Engels gaat het verkeerd, daar was het eerst een *loan*, maar nu is het een *credit* of *credit agreement*. Banken heten nu *credit institution*.
5. In het Frans was de naam voor een lening *prêt*, maar nu is dat volgens de EU *crédit* of *contrat de crédit*. Een *banque* heet nu *établissement de crédit*.
6. In het Italiaans was een lening *prestiti*, maar volgens de EU heet dat nu *credito* of *contratto di credito*. Een bank, *banche*, heet nu *ente creditizio*.

7. In Nederland was de naam voor een lening... eh, een lening. Maar nu niet meer, nu is het volgens de EU een *krediet* of *kredietovereenkomst*. Een bank heet in Nederland... weer even denken... ja, ik weet het: een *bank*. Maar nu niet meer, nu heet een bank volgens de EU een *kredietinstelling*.
8. In Polen was de naam voor een lening *pożyczka*, maar nu heet het volgens de EU een *kredyt* of *umowy o kredyt*. Een bank was een bank, maar heet nu een *instytucja kredytowa*.
9. In Portugal was de naam voor een lening *empréstimos*, maar nu heet het *crédito* of *contratos de crédito*. Banken hebben daar de naam *bancos*, maar nu heet het *instituição de crédito*.
10. In Zweden was de naam voor een lening *lån*, maar nu heet het *kredit* of *kreditavtal*. Banken hetten *banker*, maar heten nu *kreditinstitut*.

Deze lijst is veel langer. Wat hier gebeurt en al jaren gaande is, is werkelijk volkomen bizar en verwerpelijk. Er is werkelijk geen enkele reden waarom dit nodig of handig zou zijn. Waarom dit nodig zou zijn, wordt niet in de EU- richtlijn tekst uitgelegd. Het is alleen maar erg verwarrend. Bovendien is het echt onzinnig om dit te doen, omdat een krediet een andere betekenis heeft en iets anders is dan een lening.

Het is ongelooflijk dat het gebeurt, maar nog vreemder dat niemand hierop aanslaat, want iedereen weet toch wel het verschil tussen een krediet en een lening en weet toch ook wel dat als je bepaalde banken de kans geeft om mensen op te lichten, dat ze die kans met beide handen aangrijpen, of volgt u de lezer het financiële nieuws van de afgelopen tientallen jaren vol met schandalen van banken die consumenten hebben benadeeld door misstanden niet zo goed?

Deze wet zou er juist moeten zijn om consumenten te beschermen tegen banken, maar op deze manier is dat natuurlijk volkomen kansloos en is het mogelijk geworden dat het tegenovergestelde gebeurt, iets wat ook daadwerkelijk aan de hand is, namelijk minder en of geen consumentenbescherming.

Het is des te schrijnender omdat dit, krediet vs lening, in de basis zeer eenvoudige materie betreft. Onze ouders en voorouders wisten dat heel goed, en daarom hebben zij er ook aparte woorden voor geïntroduceerd en die doorgegeven aan de volgende generaties, en dat al honderden jaren lang. Totdat er na de eeuwwisseling krachten loskwamen, vooral vanuit de EU-richtlijnen, die de verwisseling van woorden, begrippen en betekenissen veroorzaakten – iets wat zowel onzinnig als schadelijk is. In Amerika en andere landen buiten de EU maken ze deze fouten niet, omdat zij niet geconfronteerd worden met de EU-richtlijnen die vol fouten zitten, welke vervolgens door ongeïnteresseerde, onkundige en/of overbelaste mensen zijn overgenomen in nationale wetgeving. En zelfs de juristen en rechters werden hier niet meer niet goed opgeleid. Nee, dat is buiten de EU niet gebeurd, maar helaas in ons land wel.

Krediet of een lening? Wat duidelijk is geworden, is het volgende: in de rechtspraak zijn veel mensen actief die een rechtenstudie hebben gevolgd waarbij deze materie verkeerd of onvoldoende is uitgelegd. Te veel mensen gaan ervan uit dat, na een rechtenstudie, vooral als je rechter wordt, je begrijpt hoe de wereld werkt en je de aangewezen persoon bent om anderen uit te leggen hoe het werkt, hoe het in elkaar steekt. Dit is natuurlijk onzin. De journalisten die ik over dit onderwerp sprak, zeiden vaak hetzelfde: "Oh, dat moeten we aan een hoogleraar recht vragen." Mijn antwoord: "Nee, natuurlijk niet, dat moet je vragen aan een topbankier of een hoogleraar die zich bezighoudt met banken en financieringen." Daarna viel het gesprek meestal stil, wat best opmerkelijk was.

Maar waarom worden woorden verwisseld? Dat wordt helaas nergens in de EU-richtlijn uitgelegd. Wat er in de tekst staat, is simpelweg onjuist: hoewel de termen 'leningen' en 'banken' in het openbare debat veelvuldig worden gebruikt, geldt dit niet alleen in het openbare debat. Het woord 'lening' wordt immers ook gebruikt in jaarverslagen van banken, op bankafschriften, in overeenkomsten – kortom, overal. Maar sinds de invoering van EU-richtlijnen is het woord 'krediet' in plaats van lening steeds meer de norm geworden, en dit zonder enige verklaring of rechtvaardiging.

Omdat ik nu niet voldoende tijd heb, beperk ik mij tot de grootste fouten in EU richtlijn 2023/2225 welke fouten ook al in 2008/48/EG stonden en in onze wetgeving zijn opgenomen en welke fouten nu helaas weer niet worden opgemerkt of verbeterd in de herziene EU-richtlijn 2023/2225.

Op pagina 21/67 zien we geen (goede) definitie van krediet, geen (goede) definitie van een lening, geen (goede) definitie van het saldo, uitgesplitst in een debetsaldo en een creditsaldo.

We vinden wel dit:

3) “kredietovereenkomst”: een overeenkomst waarbij een kredietgever aan een consument krediet verleent of toezegt in de vorm van uitstel van betaling, een lening of een andere, soortgelijke betalingsfaciliteit, met uitzondering van overeenkomsten voor doorlopende dienstverlening en doorlopende levering van dezelfde goederen, waarbij de consument, zolang de diensten of goederen worden geleverd, de kosten daarvan in termijnen betaalt;

Dat is natuurlijk een volkomen zinloze definitie. We lezen, dat een kredietovereenkomst een overeenkomst is waarbij krediet wordt verleend, maar nergens is te vinden wat krediet dan wel of niet is. We lezen wel: *krediet verleent of toezegt in de vorm van uitstel van betaling, een lening of een andere, soortgelijke betalingsfaciliteit*

Wat is daar nu het probleem? Dan moeten we beginnen bij verleent of toezegt. Ok, wat is daar het verschil? Een toezegging naast een verlening apart noemen betekent dat een toezegging niet een verlening is. Een toezegging dat je krediet gaat verlenen, wat is dat? Dat is nog niets. Je hebt krediet toegezegd, maar nog niet verleend. In het eerste geval is er nog niets veranderd, in het tweede geval als het krediet is verleent wel.

Maar wat betekend een verleent krediet eigenlijk? Dat betekent dat de kredietgever aan de kredietnemer het recht heeft verleend om geld te mogen lenen, dus om een schuld aan te gaan bij de schuldeiser.

Het aangaan van die schuld gaat door middel van GELD te lenen en dan spreekt men naast het krediet tegelijk van een lening.

Dit is belangrijk om te begrijpen omdat de hoogte van het krediet niet hetzelfde is als de hoogte van het krediet, daarom staan deze begrippen ook apart van elkaar vermeld op een bankafschrift

Indien iemand een krediet heeft van 100 euro bij de melkboer die langs de huizen rijdt in een SRV wagen, (waarvan er anno nu nog circa 100 rondrijden in ons land), dan mag deze consument tot maximaal 100 euro aan boodschappen uit de SRV-wagen halen zonder dat hij of zij op dat moment hoeft te betalen. Betalen mag wel, maar moet op dat moment nog niet.

Is het kredietbedrag bereikt, of te wel is er aan boodschappen aan tegenwaarde voor honderd euro uit de SRV-wagen gehaald, dan mag er niet meer op krediet gekocht worden en moet er eerst worden betaald voordat er meer boodschappen mee genomen mogen worden zonder op dat moment te betalen. Nadat er betaald is daalt de uitstaande schuld, het debetsaldo, maar het krediet blijft meestal gewoon ongewijzigd op 100 euro.

Waarom maak ik hier nu een punt van? Omdat het kredietbedrag meestal niet gelijk is aan het geldbedrag wat de prijs van de meegenomen boodschappen weergeeft, de uitstaande schuld.

Een krediet is geen schuld, een krediet is slechts de mogelijkheid om geld te mogen lenen, of goederen en diensten later te betalen.

Indien men geld leent, bijvoorbeeld door te pinnen, wat heeft men dan in handen? Krediet of toch geld?

Indien met boodschappen op krediet koopt, wat heeft men dan in handen? Krediet of de boodschappen?

En wat lezen we nog meer op pagina 21/67 aan belangrijke definities?

6)“het totale door de consument te betalen bedrag”: de som van het totale kredietbedrag en de totale kosten van het krediet voor de consument;

8)“debetrentevoet”: de rentevoet, uitgedrukt op jaarbasis en toegepast in een vast of variabel percentage op het opgenomen kredietbedrag;

10)“totaal kredietbedrag”: het plafond of de som van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld;

Wat betekent 10) totaal kredietbedrag? En waarom zou met het kredietbedrag (zoals dat in de kredietovereenkomst staat), moeten terugbetalen?

Waarom zijn de definities en veel van de verdere inhoud van deze EU-richtlijnen verkeerd? En hoe komt dat ze verkeerd zijn? Deze EU-richtlijnen en de daarop gebaseerde wetten worden geschreven door mensen zonder voldoende inhoudelijke bancaire kennis om het foutloos en duidelijk op te kunnen schrijven.

Wat moet er staan? Dit?

6)“het totale door de consument te betalen bedrag”: de som van het totale **kredietbedrag** en de totale kosten van het krediet voor de consument;

Of dit?

6)“het totale door de consument te betalen bedrag”: het **debetsaldo** en de nog niet in rekening gebrachte rente en andere nog niet in rekening gebrachte kosten i.v.m. de geldlening aan de consument;

En dan deze, moet het zijn:

8)“debetrentevoet”: de rentevoet, uitgedrukt op jaarbasis en toegepast in een vast of variabel percentage op het opgenomen **kredietbedrag**;

Of beter:

8)“debetrentevoet”: de rentevoet, uitgedrukt op jaarbasis en toegepast in een vast of variabel percentage op het opgenomen **GELD**bedrag;

De laatste natuurlijk, want men leent geld, men leent geen krediet. Krediet kun je niet lenen en je kunt krediet niet opnemen en als u mij niet gelooft, probeer het maar eens. Loop uw bank in en vraag, zeg ik wil geen geld opnemen, maar ik wil krediet opnemen, waar staat de kredietautomaat?

Bel ons wel even van tevoren, want dan komen we met een cameraploeg om het vast te leggen of het u lukt om krediet op te nemen, of dat u toch eindigt met geld in uw hand, of met lege handen, of in een dwangbuis?

En dan de definitie onder 10, totaal kredietbedrag

10) "totaal kredietbedrag": het plafond of de som van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld;

Deze definitie is niet helemaal verkeerd, want een krediet drukt men meestal uit in een geldbedrag, waarbij het zo is dat het kredietbedrag een geldbedrag aangeeft wat maximaal aan GELD geleend MAG worden. Mag geleend worden, niet geleend moet worden.

Bij een krediet is het inderdaad zo dat een bank een geldbedrag *beschikbaar stelt*, maar dat wil echt niet zeggen dat het gevolg van die beschikkingstelling door de bank van dat geldbedrag, dat ook daadwerkelijk heeft geleid tot een lening en daarmee een schuld. Nee, want daarvoor moet de klant van de bank eerst wel geld lenen, dan pas is er een lening tot stand gekomen en is er sprake van een schuld, welke schuld is uitgedrukt in het debetsaldo. (Ervan uitgaand in dit voorbeeld dat er geen geld op deze bankrekening stond voordat er geld geleend werd.)

Er ontbreekt dus duidelijk een definitie van 1) een lening en 2) de definities van het saldo, welke uiteenvallen in een debetsaldo en een creditsaldo.

In de hele EU-richtlijn staan fouten zoals het terugbetalen van het krediet(bedrag), het opnemen van het krediet. Elke keer is dat verkeerd omdat men geen krediet kan opnemen, maar alleen geld.

Deze fouten staan ook in het wetsvoorstel en dat is niet goed.

Mijn advies is dan ook de volgende:

Keer terug naar het juiste taal en woord gebruik, dus spreek van een lening wanneer het om een lening gaat en spreek van een krediet wanneer het om een krediet gaat, dus om de mogelijkheid om geld te kunnen lenen.

Maak goede definities en maak deze compleet, dus ook definities over het debet- en of credit saldo, over een lening, een vordering etc.

Deze fouten staan nu al jaren in de huidige wet die is gebaseerd op 2008/48/EG, het huidige wetsvoorstel repareert die fouten (naar ik zo snel zie) niet.

Laten we eens kijken naar de huidige wet waar het gaat over deze leningen die nu foutief kredieten zijn gaan heten:

Boek 7, Artikel 57:

Artikel 57.

- h. Totale door de consument **te betalen bedrag**: de som van het **totale kredietbedrag** en de totale kosten van het krediet voor de consument.
- l. **Totaal kredietbedrag: het plafond of de som** van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld.

Op basis van foutieve EU-richtlijnen, die zijn gestart met 2008/48/EC, is de wetgever grote fouten gaan maken, en het is vrijwel niemand opgevallen.

Normaal denkende wetgevers zouden het volgende hebben moeten opschrijven: "Het totale door de consument te betalen bedrag is het op dat moment (nog) geleende bedrag, dus het debetsaldo, inclusief rente en kosten." Dat is wat het zou moeten zijn. Maar nee, hier staat het duidelijk verkeerd. Want wanneer we artikel 57 van Boek 7, onderdelen h en i, combineren (i is tenslotte een uitleg van het woord 'kredietbedrag'), lezen we het volgende:

"h. Totale door de consument te betalen bedrag: de som van het totale kredietbedrag [i. totaal kredietbedrag: het plafond of de som van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld]; en de totale kosten van het krediet voor de consument."

Wat is hier het probleem?

Er zijn twee fundamentele vormen van geld lenen bij een bank:

1. De lening
2. Het krediet

Bij een lening leent de klant een specifiek bedrag van de bank, en dat geleende bedrag is gelijk aan de hoogte van de lening. De schuld, het debetsaldo, is precies even groot als de lening, los van rente en kosten. Over het geleende geld moet rente worden betaald, en het geleende bedrag moet op een gegeven moment volledig worden terugbetaald. De klant weet precies hoeveel geld hij of zij wil lenen en leent dat specifieke bedrag. Geld dat is terugbetaald, kan niet opnieuw worden geleend. Geld wat is terugbetaald, bijvoorbeeld door middel van aflossing is niet langer geleend en maakt dan ook geen deel meer uit van de lening. Begint men met een hypothecaire geldlening voor een huis van 400.000,- en lost men daarna 100.000,- euro af, dan heeft men op dat moment een lening, en dus een debetsaldo, van euro 300.000,-

De tweede mogelijkheid is het krediet. Bij een krediet weet de klant nog niet precies wanneer hij geld wil lenen en hoeveel dan, maar wel weet de klant hoeveel hij of zij maximaal mag lenen. Bij een kredietovereenkomst kan geld dat is geleend en vervolgens terugbetaald, opnieuw worden geleend. Het geleende bedrag wordt hier ook het debetsaldo genoemd. Over het debetsaldo moet rente worden betaald, en dit debetsaldo moet uiteindelijk worden terugbetaald. (Tenzij er afspraken zijn gemaakt, of de opeisbaarheid van het saldo is verjaard, wat bij een lening ook het geval kan zijn.)

Waar gaat het mis in de wetgeving?

Omdat de termen 'krediet' en 'lening' door elkaar worden gehaald, is de volgende situatie ontstaan: partijen die geld lenen, worden nu 'kredietnemers' genoemd, en zij lenen bij een 'kredietinstelling', wat in de praktijk meestal gewoon een bank is.

Dit wordt nu volgens de wet vastgelegd in niet een 'leenovereenkomst', maar in een 'kredietovereenkomst'. Op basis van die kredietovereenkomst wordt geld geleend. Maar tegelijkertijd is het ook zo dat wanneer een bank krediet verstrekt, dit ook gebeurt op basis van een kredietovereenkomst.

Maar een goede en begrijpelijke definitie van krediet bij een bank en wat dat is, is in de afgelopen EU-richtlijnen en in onze wetten niets of niet genoeg te vinden. Wel verkeerde teksten zoals dat een lening nu een *geldkrediet* is gaan heten en de hoogte het *kredietbedrag* is gaan heten en een krediet een doorlopend geldkrediet, en de hoogte van het doorlopende geldkrediet ook het kredietbedrag is gaan heten. Vervolgens wordt de foutieve stap gemaakt naar de stelling dat het *kredietbedrag* terugbetaald zou moeten worden, iets wat niet waar is. Zie ook de uitleg bij krediet corruptie.

Die twee kredietbedragen, die feitelijk andere begrippen behelzen, worden door de wetgever met elkaar gemengd, zoals blijkt uit de wetstekst:

"het plafond of de som van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld."

Dit is onduidelijk en dat klopt niet. Ik zal uitleggen waarom. Het gaat bij het terugbetalen van schulden en kosten altijd om het op dat moment uitstaande bedrag, oftewel het debetsaldo. Het gaat nooit om het oorspronkelijk vastgestelde kredietbedrag bij een krediet, of het oorspronkelijk geleende geldbedrag, op het moment van het aangaan van de krediet of leenovereenkomst. Dit heeft twee redenen:

1. Mensen die geld lenen voor de aankoop van een huis, lossen vaak af op hun lening. Als je jaren later de leenovereenkomst van toen bekijkt, zul je daar niet het op dat moment uitstaande bedrag vinden. Je ziet mogelijk wat er wanneer afgelost had moeten worden, maar dat biedt geen garantie dat de schuld later daadwerkelijk dat bedrag is. Dit maakt de uitleg in de wet onzinnig; het had gewoon moeten staan: het debetsaldo (van dat moment) plus de rente en kosten.
2. Bij een krediet, zoals geregeld in de wetgeving en de rechtspraak, is de situatie nog erger. Krediet is het recht om geld te lenen, en dat wordt doorgaans vastgelegd in een kredietovereenkomst. In die overeenkomst staat het geldbedrag, het kredietbedrag, dat beschikbaar wordt gesteld, wat inderdaad een krediet is. De bank stelt een bedrag beschikbaar dat de klant mag lenen, (maar niet moet lenen), op het moment dat hij of zij dat nodig heeft. De kosten van dat krediet hebben een naam: 'bereidstellingsprovisie'. Dit betekent dat het geld beschikbaar is gesteld om te kunnen lenen van de bank, maar dat maakt het nog geen schuld! Pas op het moment dat het geld daadwerkelijk wordt geleend, ontstaat er een schuld. De schuld wordt dan niet het krediet genoemd, maar het debetsaldo en daar betaalt men geen bereitstellingsprovisie over maar rente.

Wat er in onze wetten staat, maakt het mogelijk voor banken om misstanden te plegen. Dit gebeurt als volgt: de bank stelt dat er een schuld is en beweert dat die schuld niet het debetsaldo is, maar het krediet. De bank gebruikt de kredietovereenkomsten in rechtszaken, maar niet de bankafschriften, en beweert dan dat het kredietbedrag, bijvoorbeeld 2,5 miljoen, de schuld is. Dit is onterecht, omdat het kredietbedrag meestal niet het daadwerkelijke uitstaande bedrag is, oftewel het debetsaldo.

De bank brengt niet de bankafschriften in en gaat zelfs zover dat ze in sommige gevallen valsheid in geschrifte plegen door het adres van de klant te veranderen in het adres van het hoofdkantoor van de bank, zodat belangrijke bewijzen worden achtergehouden.

Rechters en raadsheren bij gerechtshoven begrijpen het vaak niet en gaan mee in de leugens van de bank, waardoor ze akkoord gaan met het idee dat een krediet een schuld is. Dit is werkelijk ongelooflijk, maar helaas gebeurt dit wel in de praktijk.

Krediet corruptie.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de wetgever en toezichthouders zo onbekwaam waren dat ze geen of onvoldoende stappen hebben gezet om de kredietcrisis te voorkomen of te verzachten. Integendeel, door de boekhoudregels, door de paniek die door onkunde werd veroorzaakt, is deze crisis alleen maar onnodig groter geworden.

Laat me het maar gewoon zeggen zoals het is: de EU-richtlijnen 2008/48/EG, 2014/17/EU, 2023/2225/EU, 2021/2167/EU, de Wft en de wetten rondom consumentenkredieten die op deze EU-richtlijnen zijn gebaseerd, kloppen niet.

Het grote probleem is dat er door deze richtlijnen en wetten onjuiste en onduidelijke termen zijn geïntroduceerd die leiden tot oneerlijke en schadelijke uitkomsten. Dit geeft banken de mogelijkheid om klanten zonder enige rechtsbescherming op te lichten.

Het kernprobleem is het veranderen van woorden en begrippen. Een ander probleem is het grote gebrek aan basiskennis bij onze politici, evenals het gebrek aan interesse. Dit geldt helaas ook voor veel journalisten, waaronder degenen die zich bezighouden met financiële zaken.

De afgelopen tijd heb ik geprobeerd aandacht te vragen voor de fouten en problemen, maar helaas heb ik ervaren dat het niemand echt uitmaakt. De bijeenkomst die ik in Nieuwspoort organiseerde, waar alle volksvertegenwoordigers persoonlijk voor waren uitgenodigd en die ook door meer dan 150 mensen van de landelijke pers zou kunnen worden bezocht, werd vrijwel niet bezocht.

Bijgevoegd is een uiteenzetting van de problemen die ontstaan door het vervangen van het woord "lening" door "krediet."

Weet dat op dit moment de wet rond consumentenkredieten niet klopt, dat er mensen zijn die zijn veroordeeld voor het terugbetalen van krediet in plaats van het lagere debetsaldo, en dat zelfs mensen bij de Hoge Raad in verwarring raken. En weet dat, net zoals bij het toeslagenschandaal, er geen rechtsbescherming is op het moment dat een bank de uitstaande schuld niet als zodanig herkent, maar het krediet als schuld bestempeld en het krediet opvraagt.

[Mijn persoonlijke ervaringen met de fouten in de wet voor wat betreft het verwisselen van lening door krediet.](#)

In de EU-richtlijnen en in onze nationale wetten worden de woorden "lening" en "krediet" verkeerd gebruikt, met grote gevolgen. Dit heb ik helaas zelf aan den lijve ondervonden en ervaar ik nog steeds elke dag.

Wat is er aan de hand? Voor mijn bedrijven had ik bij een grootbank een krediet in rekening-courant afgesloten. Wat houdt dat in? Een krediet in rekening-courant is geen lening, maar het recht van de klant om geld te lenen van de bank op het moment dat hij dat wenst, tot aan het afgesproken kredietbedrag.

Een Nederlandse grootbank en de misstanden rond krediet

Wat doet deze bank? In verschillende, losstaande gevallen beweert de bank dat de schuld bestaat uit het volledige kredietbedrag. In rechtszaken en bij aangiftes brengt de bank wel de kredietovereenkomsten in, maar niet de bankafschriften. De bank gaat zelfs zover dat zij valsheid in geschrifte pleegt door het adres van de klant te wijzigen naar dat van haar eigen hoofdkantoor. Hierdoor blijven bewijzen, die aantonen dat de uitstaande schuld niet gelijk is aan het kredietbedrag, buiten het bereik van de klant.

Deze misstanden kan de bank nooit alleen plegen; daarvoor zijn advocaten en andere betrokkenen nodig. In dit geval gebruikt de bank een advocaat die tevens werkzaam is bij de rechtspraak als raadsheer-plaatsvervanger bij een gerechtshof. Deze man loog bovendien over zijn dubbelrol, omdat hij deze bewust verzweg.

De rechters en raadsheren die ik in deze zaak trof, waren niet ter zake kundig. Zij gingen allen mee in de leugen van de bank dat een krediet een schuld is. Zie voor verdere uitleg en voorbeelden het gedeelte over **kredietcorruptie** in dit schrijven.

Krediet is geen schuld

In Nederland worden mensen zelfs veroordeeld tot terugbetaling van een zakelijk krediet vanaf de dag dat de kredietovereenkomst in de bankcomputer wordt verwerkt. Dit betekent dat het krediet wordt ingevuld in de computer, waardoor de mogelijkheid ontstaat om geld te lenen tot het kredietbedrag. Maar een krediet is geen schuld; het is alleen een recht om geld te mogen lenen.

Omdat het kredietbedrag in een bepaald geval hoger was dan 500.000 euro, werd een ondernemer zelfs veroordeeld tot 36 maanden gevangenisstraf. Ja, dit gebeurt in ons land. En dat gebeurt door de fouten in de wetten en door onwetendheid. Dit is uiteraard volstrekt onjuist, want de werkelijke schuld betreft alleen het opgenomen geld, zoals te zien is in het debetsaldo. Toch werd er, voor zover wij weten, door zowel de bank als het Openbaar Ministerie (OM) geen bankafschrift ingebracht in de rechtszaak.

Er is niets dat erop wijst dat de officier van justitie deze fout bewust maakte; ook hij werd misleid door de bank en had onvoldoende inhoudelijke kennis om in te grijpen. De drie rechters maakten dezelfde fout en lieten zich eveneens bedriegen door de bank.

Het is werkelijk onvoorstelbaar dat deze basiskennis bij zoveel professionals ontbreekt.

De gevolgen van deze fouten

Weet dus wat de gevolgen zijn van deze fouten in de wet en hoe grootbank(en) er bewust misbruik van maken.

Gebruik de juiste termen: spreek over een "lening" als er daadwerkelijk geld is verstrekt en gebruik "debetsaldo" als het om de werkelijke schuld gaat. Stop met het verkeerd gebruiken van woorden, want de gevolgen zijn desastreus. Toezichhouders en de rechtspraak blijken onvoldoende in staat om bescherming te bieden aan mensen die door banken worden misleid. Omdat te veel mensen bij het OM niet weten wat het verschil is tussen een lening en een krediet, is vervolging van banken die zich hieraan schuldig maken, niet te verwachten.

Hoe is dit mogelijk?

Dit is een samenspel van fouten en bewust corrupt gedrag.

1. Het begint bij de EU, die richtlijnen opstelt vol fundamentele fouten.
2. De wetgever neemt vervolgens wetten aan op basis van deze foutieve richtlijnen, waarin bijvoorbeeld staat dat een "kredietbedrag" moet worden terugbetaald, zonder expliciet te vermelden dat het debetsaldo de werkelijke schuld is.
3. Politici zijn overbelast of onkundig en merken deze fouten niet op. Ze nemen de wetten zonder kritisch debat aan, vaak met een overweldigende meerderheid zoals 150 en 75 voorstemmen, zoals is gebeurd met de wet op basis van richtlijn 200/48/EG
4. De pers is onvoldoende alert en richt zich liever op korte quotes dan op complexe dossiers.
5. Juristen in Nederland worden verkeerd opgeleid, en zelfs hoogleraren maken fouten door het woord krediet te gebruiken in plaats van het woord lening.
6. Mensen die niet direct met deze misstanden worden geconfronteerd, blijven onwetend.
7. Degenen die er wél mee te maken hebben, zoals ikzelf, bereiken niemand, omdat de pers dit onderwerp als "te ingewikkeld" bestempeld.

8. Volksvertegenwoordigers zijn niet geïnteresseerd en of overbelast en negeren uitnodigingen voor bijeenkomsten waarin deze problematiek wordt besproken.
9. Toezichthouders zoals de AFM en DNB nemen deze fouten over en hanteren inmiddels ook foutief taalgebruik.

Het is dan ook geen wonder dat het toeslagenschandaal in Nederland heeft kunnen plaatsvinden, jarenlang kon voortduren en zoveel slachtoffers maakte. Het mechanisme om misstanden te melden en burgers te waarschuwen, functioneert niet goed. Zodra een probleem complex wordt, duiken mensen weg en doen zij hun werk niet naar behoren. Mijn ervaringen op dit vlak ben ik bereid met u te delen. Ik kom daar graag voor naar Den Haag.

Krediet corruptie

(Deze tekst komt uit de presentatie die ik heb gegeven in Nieuwpoort begin 2024 over dit onderwerp.)

Deel 1

- Wat gaan we bespreken?
 - I. Wat is het probleem?
 - II. Waarom is de term Krediet Corruptie gekozen?
 - III. Voorstellen.
 1. De basis van geld lenen.
 2. Waar gaat het verkeerd?
 3. Conclusie en aanbevelingen

INTRODUCTIE

- Wat is het probleem?
 1. Het probleem is het door elkaar halen van woorden, definities en begrippen, de misstanden die worden gepleegd door banken en de rechtspraak die te vaak faalt.
 2. De kern van vandaag is het niet begrijpen wat krediet is. De betekenis die aan krediet wordt gegeven is voor een klein aantal mensen wel veranderd, maar tegelijk voor een veel groter deel van de bevolking niet. Het gaat hier over krediet in rekening courant, roodstandfaciliteit, creditcards etc. etc.
 3. Te veel mensen, waaronder de wetgevers in de EU en Nederland, rechters en juristen denken dat krediet geld is en dat als je kredietovereenkomst overeenkomt, je dan direct een schuld hebt. Dit komt omdat een lening overeenkomst nu een kredietovereenkomst is gaan heten en geldnemers en geldverstrekkers nu kredietnemers en kredietverstrekkers zijn gaan heten. (Dit terwijl de rest van de wereld vindt dat krediet slechts de mogelijkheid is om geld te lenen en dat pas nadat je geld geleend hebt, je een schuld hebt.)

4. Er is een groot gebrek aan financiële kennis en er wordt verkeerd over lesgegeven.

Waarom nu aandacht vragen voor dit onderwerp?

1. Steeds meer kinderen en volwassenen hebben problemen met taal en rekenen. Het is daarnaast heel erg slecht voor ons vestigingsklimaat, indien bekend wordt dat banken te vaak niet het debetsaldo als de schuld bestempelen maar het krediet en met deze misstand weggomen bij de rechtspraak.
2. De misstanden richten grote schade aan en dienen direct te stoppen.
3. De wet over kredietkopers mag niet worden aangenomen en de wetten met fouten i.v.m. kredieten dienen verbeterd te worden.

Waarom de term kredietcorruptie?

1. Corruptie: Term uit de tekstkritiek (filologie) voor een doorgaans onbewuste en ongewilde verandering ten opzichte van de oorspronkelijke tekst. Een corruptie is het tegenovergestelde van een correctie.

Corrupties kunnen, indien opgemerkt door een volgende kopiist, zetter of corrector, aanleiding geven tot een zgn. Verschlimmbesserung. De verergbetering. Dat is dus vlek op vlek. (Ze trachten de fout even te verbeteren, met een andere fout.)

2. Een computerbestand wat je uitleest en onzin bevat, noemen we een corrupt bestand
3. En er is corrupt gedrag door mensen, er zijn misstanden.
4. En het gaat over krediet en daar is veel corrupt op de drie genoemde vlakken.

Dit zijn de redenen waarom is gekozen voor de term *kredietcorruptie*.

Wie ben ik?

1. Mijn naam is Pieter de Klerk.
2. Zoveelste generatie ondernemer. Beide grootvaders, vader, moeder, broer, en nu ook onze kinderen zijn of waren ondernemers. Ondernemen en bankzaken was en is bij ons paplepel werk en daarom is het lastig om te begrijpen dat andere mensen zulke grote problemen hebben met deze in de kern, eenvoudige materie.
3. Ik ben oprichter van een aantal bedrijven waaronder de *Verkeers Informatie Dienst* welke is verkocht in 2018 aan Rijkswaterstaat.
4. Sta nu voor jullie voor Kenniscentrum Geld, opgezet om meer mensen kennis bij te brengen over financiën en dat is echt heel erg hard nodig.

De twee basis afspraken bij het lenen van geld

A) De geldlening

1. De klant leent geld. Het hele geldbedrag wordt in een keer uitgekeerd. De klant moet het geleende geld daarna in termijnen of alles in een keer aan het einde van de termijn, terugbetalen. Over het geleende geld wordt (meestal) rente betaald. Denk aan een hypothecaire geldlening. (De hypotheek is de zekerheid, niet de lening zelf.)
2. Er wordt een lening overeenkomst gesloten.

B) Doorlopend krediet/ krediet in rekeningcourant

1. Hierbij krijgt de klant de MOGELIJKHEID meer geld uit te geven en op te nemen dan hij bezit, tot een van tevoren afgesproken maximum. Dat is het krediet.
2. De klant kan vervolgens geld lenen, of geld overboeken. De klant kan geen krediet opnemen of krediet overmaken. Krediet is namelijk geen geld.
3. De klant betaalt alleen rente over het geleende geldbedrag, dit wordt berekend per periode. De klant moet alleen het geleende geldbedrag terugbetalen, niet het krediet.
4. Het krediet is een andere grootte en dat staat in een ander vakje dan het saldo op bankafschriften en verandert bijna nooit. Alleen na opzeggen of wijzigen van het krediet, veranderend de hoogte van het krediet.
5. Er wordt een kredietovereenkomst gesloten.

Krediet, wat is het? deel 1.

1. Krediet wordt hoofdelijk verstrekt. Krediet kun je niet opnemen. Krediet kun je ook niet terugbetalen. Krediet is slechts de toezegging van de bank dat je geld mag lenen.
2. Je kunt wel **geld** lenen van de bank. Neem je meer geld op dat er op de rekening staat, dan ontstaat er een debetsaldo. Dat debetsaldo is de schuld, daarover betaal je rente en dat bedrag moet je terugbetalen. Niet het krediet.
3. Mensen zoals rechters die spreken van het opnemen van het krediet, het terugbetalen van het krediet, of wanneer ze het zichzelf nog wat lastiger willen maken, spreken over het vereffenen of het delgen van het krediet, zitten ernaast en maken op dat moment zeer grote fouten.
4. Denk aan een goederenkrediet waarbij er rode racefietsen op krediet kunnen worden aangeschaft. Vraag eens aan die fabrikant het volgende: "Laat die fietsen maar zitten, ik kom alleen het krediet opnemen." Wat denk je dat je voor antwoord krijgt? Een groot vraagteken? Of geeft de fabrikant wel het krediet mee, terwijl de fietsen in het magazijn blijven? Natuurlijk niet.

5. Probeer dat ook eens bij een bank. Loop naar binnen en zeg, laat dat geld maar zitten, ik wil alleen mijn krediet opnemen. Ook dit gaat natuurlijk niet. Men leent geld en nooit krediet.

Krediet, wat is het? deel 2.

1. Krediet is het vertrouwen wat een ander in iemand heeft. Bij krediet verstrekken is het eigenlijk zo dat de bank niet zelf jouw krediet vertrekt, maar jouw krediet bevestigt.
2. In andere landen werken ze met een credit score, die geeft jouw krediet aan. Jouw kredietwaardigheid. Een hogere kredietscore is positief.

https://en.wikipedia.org/wiki/Credit_score

Lees het begin van de tekst en zie dat daar geen fouten in staan: Lenders loan money.

(In Amerika begrijpen ze wel hoe het zit en spreken over banken die geld uitlenen en schulden. Ze weten wel wat credit is en maken niet de domme fouten die hier gemaakt worden.)

3. Ons BKR, is een vreemde naam, want daar gaat het meestal over leningen, dus schulden die wel of niet op tijd zijn terugbetaald.
4. Iedereen die hier een beetje over nadenkt begrijpt direct hoe vreemd het is dat al die mensen zeggen dat een krediet, een schuld is. Nee, het hebben van krediet is een activa, niet een passiva. Als jij je krediet verliest, heb jij een probleem.
5. Het is toch raar om te stellen dat jij blij bent omdat jij van je laatste restje krediet bent verlost?
6. Iedereen die de kredietcrisis heeft meegemaakt en begrepen weet dat krediet (het vertrouwen in de ander) met een klap weg kan zijn.
7. Waren de schulden weg tijdens de kredietcrisis? Nee, natuurlijk niet, die schulden bleven gewoon bestaan. Echter, omdat het vertrouwen weg was, de kredietwaardigheid van partijen verdween, dreigde het hele financiële stelsel vast te lopen.
8. Een van de redenen waarom ik hier sta is dat we de conclusie kunnen trekken dat de wetgevers en de rechtspraak onvoldoende begrijpen wat krediet is. Bij de volgende krediet crisis wordt dat natuurlijk een probleem, want wat is het plan, de brand blussen met benzine? Het krediet opzeggen en dan opeisen en dan hopen dat de kredietcrisis verdwijnt?

Krediet, wat is het? deel 3.

1. Loop eens naar een pinautomaat, stop je bankpasje erin, toets je pincode in en kies een getal, zeg 100. Pak wat komt uit de automaat op. Wat zie je dan? Wat heb je dan in je hand? Krediet of geld? Wij denken geld.
2. Stel nu dat het waar is dat je krediet kunt opnemen. (Wat niet zo is.) Op het moment dat je daarmee een betaling doet aan een leverancier, dan betaal je die dus met krediet. En volgens te veel rechters is krediet een schuld. Je zou dan betalen met schuld... En ook dat is onzin.
3. Bij een creditcard heb je wat? Juist ja, krediet. Dat is hoeveel je geld je mag uitgeven zonder dat je dat op dat moment op je rekening hebt staan. Het is natuurlijk onzin om te beweren dat je krediet de schuld is, maar dat is nu net het probleem, zo staat het nu wel in de wet.
4. Rechters en raadsheren denken te vaak dat het waar is wat banken beweren, namelijk dat het krediet hetzelfde is als een lening en dat het dus zo is dat het kredietbedrag, ook een schuld is. En dat is natuurlijk echt een verkeerde uitleg van de begrippen.

Krediet, wat is het? deel 4

1. Balansen van banken.
2. Nu veel te veel mensen zijn of haar mond vol heeft met de woorden krediet, kredietverstrekkers, kredietnemers, kredietgevers en kredieten, waaronder hypothecaire kredieten, laten we eens kijken wat er op de balans van banken staat. (Banken die nu kredietinstellingen zijn gaan heten.) Wat zien we op de bankbalansen staan, kredieten of leningen?

3. Volksbank:

1. Loans and advances to customers	50,847
---	--------

4. Rabobank:

1. Private Sector Loan Portfolio	434,007
---	---------

2. Loan -to-Deposit Ratio (12-month average)	1.10
---	------

5. Non-performing Loans	8,997
--------------------------------	-------

6. ING

1. Loans and advances to customers	
---	--

7. Er staan natuurlijk op de bankbalansen alleen leningen op, nooit kredieten. Dan zou de bank zich internationaal totaal belachelijk maken. Nee, banken lenen geen krediet uit, ze lenen geld uit.

Krediet op een bankafschrift

- Op een bankafschrift staan een aantal vakjes. Eentje geeft het saldo weer, de andere het krediet, indien er een krediet is afgesproken. Is er geen krediet afgesproken, dan staat er meestal niets vermeld over een krediet.
- Het krediet wordt door de bank ingevoerd in de computer en geeft het bedrag aan wat aan **geld** geleend mag worden. Nadat dat is gebeurd staat op een nieuwe bankrekening bij krediet het krediet en bij het saldo, indien er nog niets is gebeurd, nul, nul. (Mogelijk is of wordt de afsluitprovisie wel afgeboekt.)
- Het debetsaldo is het geldbedrag wat je moet betalen aan de bank, het creditsaldo is dat geldbedrag wat je tegoed hebt van de bank
- Op het moment dat een transactie verwerkt wordt op de bankrekening, wijzigt het saldo wel, maar het krediet niet.
- (Bestedingsruimte. Dit is het verschil tussen het krediet en het saldo, waarbij je het debetsaldo aftrekt van het krediet om tot de bestedingsruimte te komen en bij een creditsaldo dat optelt bij het krediet. En als er geen krediet is, dan is alleen een creditsaldo de bestedingsruimte.)
- Deze materie lijkt gemakkelijk, maar het is helaas gebleken dat te veel mensen dit niet begrijpen en dat banken er misbruik van maken.

Verskil tussen een lening overeenkomst en een kredietovereenkomst.

1. Een lening overeenkomst zijn twee overeenkomsten, terwijl een kredietovereenkomst drie overeenkomsten bevatten:
2. De eerste overeenkomst is die van een bankrekening met een eigen bankrekeningnummer of een apart lening nummer en de voorwaarden en kosten voor het aanhouden van een bankrekening. (Daarmee heb je nog geen leenmogelijkheid.)
3. De tweede overeenkomst is de lening, daar staan bijvoorbeeld de looptijd, de rente en het onderpand beschreven.
4. De derde overeenkomst is de kredietafpraak, daar staan de voorwaarden van het krediet beschreven, bijvoorbeeld de bereidstellingsprovisie en aan wie het krediet is verstrekt. Daar staan dus de voorwaarden waaronder je geld mag lenen. Welke leen voorwaarden staan in het gedeelte wat gaat over de lening.

Te veel mensen denken dat een geldlening hetzelfde is als een kredietovereenkomst.

Waar gaat het zoal mis?

- 1) Het was in Nederland de afgelopen honderden jaren erg duidelijk hoe ons financiële systeem in elkaar stak en er waren naar wij weten geen problemen met woorden en begrippen. Mensen wisten wat een lening was en wat een krediet was.
- 2) In 1987 kwam EU-Richtlijn 87/102/EEG over consumentenkredieten uit, die was maar 6 pagina's. Hier begint het al wat fout te gaan, maar zijn de gevolgen nog te overzien, want de definities zijn nog niet zo erg verkeerd.
- 3) Er staat wel in wat een kredietgever is, dat is een partij die krediet verleent.
- 4) Er staat in deze richtlijn echter geen definitie van krediet.
- 5) Hiermee begint de wetgevers trein vanuit Europa te rijden en rijdt vandaag de dag te hard door.
- 6) <https://www.europarl.europa.eu/legislative-train/>

Hoe komen wetten tot stand I

De regering, Kamerleden en de EU kunnen komen met wetsvoorstellen.

Voor nu concentreren we ons op EU-Richtlijnen.

Nadat deze richtlijnen zijn aangenomen in de EU moeten deze in nationale wetgeving worden omgezet.

Vanaf eind 2019 is de EU met 690 wetsvoorstellen gekomen, dat is natuurlijk heel erg veel.

Inmiddels zijn er meer dan 400 wetsvoorstellen aangenomen.

EU-richtlijnen worden vertaald in meer dan 20 talen.

Hoe komen wetten tot stand II

1. De EU-richtlijnen worden opgesteld. Vervolgens vertaald. Dat is ten minste een stap. Daarna moeten ze worden omgezet in lokale wetten waarbij opties die mogelijk zijn vanuit de richtlijnen, wel of niet worden verwerkt. Ook in Nederland gaat dat zo.
2. Let dus op, de EU-richtlijn kan dan al een aantal maal vertaald zijn, bijvoorbeeld van het Frans naar Engels naar het Nederlands en daarna komt nog de stap om de vertaalde richtlijn in een Nederlands wetsvoorstel om te zetten. Er zijn dus nu meerdere momenten waarop het verkeerd kan gaan.
3. Ook kan de bron; niet al te goed, niet goed genoeg, of ronduit slecht zijn.
 - Er is te vaak nagenoeg geen enkele interesse in wat er in deze wetten staat. Politici lezen en of begrijpen ze onvoldoende, de pers besteedt er ook te weinig aandacht aan.

Hoe komen wetten tot stand III

Dan krijg je een Nederlands traject waarbij de Raad van State en anderen wat over het wetsvoorstel kunnen zeggen. Dat gebeurt bij sommige wetten echt minimaal. Kijk begin deze week. Waarbij een moeder opeens een ouder is uit wie een kind is geboren, werd.

Er kan aan wetten ruim aandacht worden besteed in de Tweede kamer en de Eerste Kamer, maar ze kunnen ook op een stapel komen en met 150 voor en 75 voor worden afgehamerd. Zoals bij 2008/48/EG

Er wordt gedacht: "Het zal wel goed wezen, ik heb er geen verstand van, het interesseert me niets, het is mijn onderwerp niet, laat maar zitten, ik stem gewoon voor en met de rest mee, de ambtenaar zag er geen gevaar in."

En zo is het gebeurd dat een werkelijk volkomen verkeerde wet vol met echt domme fouten is aangenomen. Het is echt vlek op vlek.

- Tussenvraag

Hoe denkt u hoe deze termen nu heten volgens deze wet na de nieuwe omzetting?

- Lening?
- Krediet in rekening courant?

Antwoorden:

- Een lening heeft nu de naam: een Geld Krediet
- Een krediet in rekening courant heet nu: een doorlopend Geld Krediet

Meer voorbeelden van veranderend taalgebruik:

Voorheen en huidige voor de burgers:
rechtspraak:

Huidige naam voor wetgever en

1. Lening	Geldkrediet
2. Krediet in rekening-courant	Doorlopend geldkrediet
3. Hypothecaire geldlening	Hypothecair krediet
4. (Debet)saldo	krediet bedrag
5. Rente	Kredietvergoeding
6. Afsluitprovisie	Kredietvergoeding
7. Bereidstellingsprovisie	Kredietvergoeding
8. Lening overeenkomst	Kredietovereenkomst
9. Effecten lening	Effecten krediet
10. Lening kopers	Krediet Kopers
11. Geldnemers	Kredietnemers
12. Geldverstrekkers	Kredietverstrekkers
13. Banken	Kredietinstellingen
14. NPL: <i>Non performing loans</i>	Niet renderende rechten uit de kredietovereenkomst of de kredietovereenkomst zelf

Het is dan ook niet verwonderlijk dat rechters die niet of te weinig financieel zijn opgeleid, door bankmedewerkers op het verkeerde been worden gezet op het moment dat zij beweren dat het krediet de schuld is.

Het grote drama van EU-richtlijn 2008/48/EG

Deze richtlijn vervangt die uit 1987 en staat vol fouten. Hij is 27 pagina's en bevat verkeerde definities.

Deze bevat bijvoorbeeld wel de definities; wat is een kredietgever, wat is een kredietovereenkomst, wat is een kredietbemiddelaar en wat is een kredietbedrag. Maar ook in deze richtlijn weer geen definitie waar het om gaat, dus geen definitie wat is nu eigenlijk krediet?

Dan de zeer grote fouten:

- 1) „het totale door de consument te betalen bedrag”: de som van het totale krediet bedrag en de totale kosten van het krediet voor de consument;
- 2) „totaal kredietbedrag”: het plafond of de som van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld.

Burgerlijk Wetboek 7 titel 2A artikel 57

In deze titel wordt verstaan onder:

b. **kredietgever**: een natuurlijk persoon of rechtspersoon die in het kader van de uitoefening van zijn bedrijfs- of beroepsactiviteiten krediet verleent of toezegt;

c. **kredietovereenkomst**: een overeenkomst waarbij een kredietgever aan een consument krediet verleent of toezegt in de vorm van uitstel van betaling, een lening of een andere, soortgelijke betalingsfaciliteit, met uitzondering van overeenkomsten voor doorlopende dienstverlening en doorlopende levering van dezelfde goederen, waarbij de consument, zolang de diensten respectievelijk goederen worden geleverd, de kosten daarvan in termijnen betaalt;

d. geoorloofde debetstand op een rekening: een uitdrukkelijke kredietovereenkomst waarbij een kredietgever een consument de mogelijkheid biedt bedragen op te nemen die het beschikbare tegoed op de rekening van de consument te boven gaan;

e. overschrijding: een stilzwijgend aanvaarde debetstand waarbij een kredietgever een consument de mogelijkheid biedt bedragen op te nemen die het beschikbare tegoed of de overeengekomen geoorloofde debetstand op de rekening van de consument te boven gaan;

g. *totale kosten van het krediet voor de consument: alle kosten, met inbegrip van rente, commissielonen, belastingen en vergoedingen van welke aard ook, die de consument in verband met de kredietovereenkomst moet betalen en die de kredietgever bekend zijn, met uitzondering van notariskosten;*

h. totale door de consument te betalen bedrag: de som van het totale kredietbedrag en de totale kosten van het krediet voor de consument;

j. debetrentevoet: de rentevoet, uitgedrukt op jaarbasis en toegepast in een vast of variabel percentage;

l. totaal kredietbedrag: het plafond of de som van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld;

t. Richtlijn: Richtlijn nr. 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van Richtlijn 87/102/EEG (Pb EU L 133).

Burgerlijk Wetboek 7 titel 2A artikel 74

In deze afdeling wordt verstaan onder:

a. **geldkrediet**: de kredietovereenkomst waarbij door of vanwege de kredietgever aan de kredietnemer een geldsom ter beschikking wordt gesteld en de kredietnemer aan de kredietgever een of meer betalingen doet;

f. **doorlopend geldkrediet**: een geldkrediet waarbij de kredietnemer op verschillende tijdstippen geldsommen bij de kredietgever kan opnemen, voor zover het uitstaand saldo een bepaald bedrag, de kredietlimiet, niet overschrijdt;

d. **kredietsom** bij geldkrediet: de geldsom die de kredietnemer in het kader van een geldkrediet ter beschikking wordt gesteld, met dien verstande, dat bij doorlopend geldkrediet de kredietlimiet als die geldsom wordt aangemerkt;

b. **goederenkrediet**: de kredietovereenkomst, daaronder begrepen een samenstel van overeenkomsten die een commerciële eenheid vormen in de zin van artikel 57 lid 5, ter zake van het verschaffen van het genot door de kredietgever aan de kredietnemer van een roerende zaak, niet zijnde een registergoed;

h. **kredietvergoeding**: alle beloningen en vergoedingen, in welke vorm ook, die de kredietgever of de leverancier van de goederen of diensten ter zake van een kredietovereenkomst bedingt, in rekening brengt of aanvaardt, bij goederen- en dienstenkrediet verminderd met het totaal van de contante prijzen van de zaken onderscheidenlijk diensten, waarvan de kredietnemer het genot wordt verschaft onderscheidenlijk die aan de kredietnemer worden verleend, met dien verstande dat de vergoeding die verschuldigd wordt indien de kredietnemer vervroegd aflost, vastgesteld overeenkomstig artikel 68 leden 2 en 5 geen deel van de kredietvergoeding uitmaakt.

In te veel wetten staan heel veel definities met daarin het woord krediet, maar nagenoeg nooit de definitie van krediet zelf.

Hypotheeken 2014/17/EU:

1. Richtlijn 2014/17/EU. Deze richtlijn uit 2014 verwijst naar de richtlijn uit 2008/48 en ook in deze richtlijn staan dezelfde fouten, zodat een lening en een krediet onterecht in elkaar worden geschoven.
2. De richtlijn is inmiddels gegroeid naar 52 pagina's, Er staan 28 definities in, maar helaas geen enkele definitie van krediet.
3. En staat weer niet dat het debetsaldo terugbetaald moet worden, maar het door de kredietverstrekker ter beschikking gestelde bedrag. ENTER
4. 14. „Het totale door de consument te betalen bedrag”: het totale door de consument te betalen bedrag als omschreven in artikel 3, onder h), van Richtlijn 2008/48/EG;
5. 12. „totaal kredietbedrag”: het totale bedrag aan krediet als omschreven in artikel 3, punt l), van Richtlijn 2008/48/EG;
6. De grote fouten vanuit 2008/48 worden doorgezet.

Hypothecaire geldlening

1. Voorheen waren er verschillende benamingen voor vastgoed financieringen. Te weten de Hypothecaire lening en Hypothecair krediet. Bij het krediet had je de mogelijkheid om geld te lenen totdat de kredietlimiet is bereikt. De lening is duidelijk, daar leen je geld en het geleende geldbedrag is de lening.
2. Nu is het zo dat er alleen nog maar gesproken wordt over hypothecair krediet. DNB en AFM doen daar lekker aan mee.
3. Vanaf 2016 worden hypothecaire kredieten aan consumenten niet meer aangeboden, echter de bestaande lopen gewoon door. Deze Hypotheekkredieten worden nog wel zakelijk aangeboden.
4. Het is werkelijk ongehoord dat in Nederland deze begrippen zijn gewijzigd.

Hypothecair krediet

AFM zegt:

<https://www.afm.nl/nl-nl/sector/themas/dienstverlening-aan-consumenten/financiele-producten/hypothecair-krediet>

Hypothecair krediet

Een hypotheek is een **geldlening** waarbij de woning als onderpand dient. Een hypotheek wordt vaak gebruikt voor de aanschaf of verbetering van de eigen woning. Een hypotheek kan een complex product zijn en is dat zeker als dit hypothecair krediet wordt gecombineerd met een vermogensopbouwproduct om de hypotheek op einde looptijd mee af te lossen.

Deze uitleg van AFM is natuurlijk niet correct, want een hypothecair krediet is de mogelijkheid om geld te lenen met als zekerheid een hypotheek, het is geen lening. En dus geen schuld.

Indien er collectief voor wordt gekozen om het woord krediet te gaan gebruiken in exact dezelfde betekenis van een lening, dan moet er wel een nieuw woord komen voor krediet. Dat woord is er niet gekomen en dus is het verkeerd wat er gebeurt. Anders gezegd, als we links opeens de betekenis van rechts gaan geven, dan moet er wel een ander woord komen voor links. Want anders is rechts, nog steeds rechts en links wordt dan ook rechts. Dan is er geen links meer. Stel je dan een rijles voor of iemand die de stem van de navigatie gaat volgen, daar gaan zeker slachtoffers vallen.

En zo is het ook met wat er de laatste jaren aan de hand is, de volkomen absurde tot aan het fanatieke doorvoeren van het woord krediet, geeft echt zeer grote problemen en totale gerechtelijke dwalingen.

Woonhuisfinancieringen in VS

1. In landen waar ze niet zo amateuristisch bezig zijn als in ons land zijn er ten minste drie verschillende vormen van woonhuis financieringen:
2. Mortgage Dit noemen wij nu in Nederland *Hypothecair krediet*
3. H.E.L. Dit noemen wij nu in Nederland ook *Hypothecair krediet*
4. H.E.L.O.C. Dit noemen wij nu in Nederland ook *Hypothecair krediet*

Uitleg van de begrippen:

- 1) een Mortgage is een hypotheeklening.
 - 2) een H.E.L. is een *Home Equity Loan*. Dat is een geldlening op basis van de overwaarde. (De overwaarde is het verschil tussen de marktprijs van de woning en de hoogte van de lening.)
 - 3) een H.E.L.O.C. is een *Home Equity Line of Credit*. Dus de mogelijkheid om geld te lenen op basis van de overwaarde, dus een krediet op basis van de overwaarde.
- Een H.E.L. en een H.E.L.O.C. kunnen bestaan naast een Mortgage. Het is natuurlijk echt van de zotte dat wij hier alles dezelfde naam met daarin krediet zijn gaan geven en dan verwachten dat er geen grote ongelukken zouden gebeuren. Het is helaas een teken van infantiliteit, van proberen alles maar simpel te maken, terwijl het vaak niet simpel is. De vraag is, waarom gebeurt dit? Wie heeft er belang bij?

EU Richtlijn (EU) 2023/2225 over consumentenkredieten.

1. Dit is de opvolger van 2008/48/EG Daar staat: De redenen waarom die richtlijn slechts gedeeltelijk effectief was, zijn te vinden in de richtlijn zelf door bijvoorbeeld een onnauwkeurige formulering van specifieke artikelen,

2. De richtlijn is inmiddels gegroeid naar 67 pagina's, Er staan 22 definities in, maar helaas geen van krediet. (11 maal het aantal pagina's van de EU-richtlijn uit 1987 en 40 pagina's meer dan die van 2008.)
3. En er staat niet dat het debetsaldo terug betaald moet worden, maar het door de kredietverstrekker ter beschikking gestelde bedrag. Het staat er weer verkeerd in.
4. 6) "het totale door de consument te betalen bedrag": de som van het totale kredietbedrag en de totale kosten van het krediet voor de consument;
5. 10) "totaal kredietbedrag": het plafond of de som van alle bedragen die op grond van een kredietovereenkomst beschikbaar worden gesteld;
6. Het moet natuurlijk zijn: "het totale door de consument te betalen bedrag": het debetsaldo zoals dat blijkt uit de bankadministratie en totale kosten van de geldlening voor de consument;
7. De grote fouten vanuit 2008/48 gaan gewoon door.

(EU) Nr. 655/2014 Beslagleggen over landsgrenzen binnen EU

1. Deze richtlijn is in Nederland in 2016 in werking getreden.
2. Het maakt het makkelijk om beslag over grenzen te leggen. Dit en de andere EU-richtlijnen grijpen natuurlijk op elkaar in.
3. Wat opvalt is dat veel van deze wetten zijn geschreven voor het groot bedrijf en ze zijn een directe bedreiging voor de burgers. Want burgers moeten goed geïnformeerd worden, moeten het kunnen begrijpen en moeten beschermd worden tegen misstanden. Het tegenovergestelde is wat er gebeurt en dat komt omdat de politiek en de pers niet voldoende is geïnteresseerd. Hopelijk veranderd dat nadat wij daar aandacht voor vragen nu snel.

Richtlijn (EU) 2021/2167 kredietkopers

1. Deze richtlijn gaat het mogelijk maken dat banken hun klanten kunnen dumpen bij niet banken in Europa en zelfs buiten Europa.
2. Deze wet is geschreven voor de banken, de consumenten worden benadeeld.
3. De richtlijn gaat uit van NPL. *Non performing loans*. Hoe is dat vertaald?
Niet renderende rechten uit de kredietovereenkomst of de kredietovereenkomst zelf.
Terwijl het moet zijn: *Niet presterende leningen*.
4. De gevolgen laten zich raden. Niet renderende betekend dat bij een hogere dan afgesloten rentestand (zoals nu) de banken hun klanten kunnen dumpen.

5. En duidelijk is dat het krediet kan worden opgevraagd in plaats van het debetsaldo, want zo staat het in de wet. En die zaak verlies je vervolgens. Geloof mij maar, dat gebeurt nu al.
6. En houdt rekening met de internationale beslagen die sinds een paar jaar makkelijker zijn geworden.

Waarom en voor wie is kredietverkoop slecht?

De bank verkoopt de vordering met een korting aan een derde partij.

1. **De klant** wordt benadeeld want hij betaalt meer dan wanneer hij zakendoet met de bank en de lening met korting afkoopt van de bank zelf en niet van de koper.
2. **De bank** wordt benadeeld want die krijgt minder dan wanneer ze haar vordering met een korting verkoopt aan de klant van de bank. Dat heet schikken met een discount.
3. **De Staat en de Nederlanders** worden benadeeld, want er wordt over de winst door hedgefondsen hier geen belasting betaald.
4. (Dit allemaal los van het gevaar dat derde partij het kredietbedrag i.p.v. debetsaldo opeist.)

Te veel mensen denken dat een krediet hetzelfde is als een lening

1. En dat is echt onvoorstelbaar, maar helaas wel waar.
2. De wetgevers in de EU en in Nederland, rechters, raadsheren tot aan hoogleraren aan toe. Sommige ontspreken verder en stellen dat een kredietovereenkomst direct leidt tot een betalingsverplichting ter hoogte van het krediet en vergeten dat je wel eerst geld moet lenen om tot een schuld te komen.

Fouten bij de rechtspraak.

Indien u zelf zoekt op krediet op rechtspraak.nl en weet waar u naar moet kijken, dan vindt u tal van voorbeelden waarbij er zeer onzorgvuldig, tot aan volkomen verkeerd wordt omgegaan met de begrippen krediet, lening, debetsaldo, schuld en aansprakelijkheid. Het gaat fout bij rechtbanken, bij gerechtshoven in de civiele rechtspraak en in de strafrechtpraktijk. Wij kijken elke week even bij de nieuwe uitspraken en bijna elke week gaat het niet goed, tot ronduit verkeerd. Soms heeft het grote gevolgen en soms niet of minder.

Voorbeelden zijn uitspraken over derivaten van SnowWorld, en de uitspraak over Yab Yum en andere zaken.

Snow World

ECLI:NL:GHAMS:2024:59

In dit arrest van het gerechtshof lezen we de volgende teksten:

SnowWorld heeft haar hoger beroep beperkt tot de vraag of de Bank vanaf 1 januari 2009 een zogenoemde liquiditeitspremie in rekening mocht brengen bovenop **de rente op de kredieten** die zij bij de Bank had afgesloten

Dat is niet correct. Er wordt nooit rente betaald op kredieten. Rente wordt betaald op het debetsaldo.

3.5.

In de eerste helft van 2007 zijn er diverse **kredietfaciliteiten** bij de Bank afgesloten. Het eerste contract is afgesloten op 7 februari 2007 voor een bedrag van in totaal € 50.750.000,00 (€ **50.000.000,00 rekening-courantfaciliteit** waarvan de limiet per kwartaal zou verminderen met € 1.562.500,00 en € 750.000,00 multi-purposefaciliteit).

Dat is duidelijk, er mag tot euro 50,750 mln. geleend worden.

Wat staat er te lezen in rechtsoverweging 5.8?

(die kennelijk is toegesneden op haar situatie, nu zij ook een bedrag van € 50.000.000,00 leende tegen een flexibele rente en de limiet per kwartaal met € 1.562.500,00 verminderde)

Daar schrijft het gerechtshof dat Snow World exact Euro 50 mln. leende. Nee, dat is niet correct, want een krediet is geen lening. (In deze zaak is het voor een keer geen probleem dat het gerechtshof deze fout ook hier maakt, want in deze zaak gaat het over een rente derivaat en rente derivaten worden afgesloten over een vaststaand geldbedrag en niet over het debetsaldo. Derivaten staan ook los van de lening- en of kredietovereenkomsten en kunnen zelfs bij een derde partijen afgesloten worden.

[Yab Yum zaak van 19-03-2024](#)

ECLI:NL:GHAMS:2024:662

We lezen in dit arrest:

2.

hij in de periode van 4 augustus 2004 tot en met 4 augustus 2016 in Nederland zich schuldig heeft gemaakt aan witwassen, immers heeft verdachte 1.325.000,00 NLG, te weten van:

- 400.000,00 NLG, voortvloeiende uit de overeenkomst **rekening courant krediet** tussen [bedrijf05] SA en [bedrijf06] d.d. 27/09/1982 en
 - 450.000,00 NLG, voortvloeiende uit de overeenkomst **rekening courant krediet** tussen [bedrijf05] SA en [bedrijf06] d.d. 07/01/1985 en
 - 475.000,00 NLG, voortvloeiende uit de overeenkomst **rekening courant krediet** tussen [bedrijf05] SA en [bedrijf06] d.d. 07/05/1987
- de werkelijke aard verhuld, waarbij het verhullen van de werkelijke aard van voornoemde geldbedragen er uit bestaat dat valse en onjuiste

betalingstitels worden opgegeven, zulks terwijl verdachte wist dat die geldbedragen afkomstig waren uit enig misdrijf;

Verder op in het arrest heeft het gerechtshof het opeens over de drie leningen.

immers heeft verdachte in de Antwoorden op vragenbrief 16 oktober 2014 mbt Bibob onderzoek [bedrijf07] vof, dhr en mw [verdachte01] 30-10-2014 aan Dienst Justis, Ministerie van Veiligheid en Justitie (pag. 1164), onder 7a en 7b vermeld dat de **drie leningsovereenkomsten** door [bedrijf05] S.A. betrekking hebben op [bedrijf07] vof met verwijzing naar de jaarstukken die bij het betreffende antwoordenbrief zijn gevoegd en/of en

immers heeft verdachte in de Antwoorden op vragenbrief 16 oktober 2014 m.b.t. Bibob onderzoek [bedrijf07] vof, dhr en mw [verdachte01] 30-10-2014 aan Dienst Justis, Ministerie van Veiligheid en Justitie, onder 7a en 7b vermeld dat de **drie leningsovereenkomsten** door [bedrijf05] S.A. betrekking hebben op [bedrijf07]

Zonder ook maar iets te willen stellen over andere zaken in dit arrest vraag ik alleen de aandacht voor het feit dat ook hier een gerechtshof de termen rekening courant krediet worden verward met leningen. (waarbij het ook mogelijk is dat bedrijf 5 naast de drie kredieten in rekening courant ook drie lening overeenkomsten heeft verstrekt.)

*Een krediet(bedrag) wordt wel in een geld uitgedrukt, maar is geen geld. Pas nadat er geld is opgenomen (wat het krediet in rekening courant mogelijk heeft gemaakt) ontstaat er een debetsaldo en dit geld wat het debetsaldo vormt, kan worden witgewassen. De discussie moet dus gaan om de hoogte van het debetsaldo en niet om het krediet. Anders uitgelegd, indien er tussen twee partijen een krediet wordt afgesloten/ afgesproken, is er met het afsluiten van het krediet nog geen geld tussen partijen uitgeleend en geleend, er is daarmee ook nog geen debetsaldo aan de ene kant en een creditsaldo aan de andere kant ontstaan. Dit saldo ontstaat pas nadat er **geld** wordt geleend door de geldnemer van de geldgever. Zoeken we in dit arrest op saldo, dan vinden we niets.*

Het kan natuurlijk dat er een totaal krediet in rekening courant is afgesproken van 1.325.000,00 NLG in een kredietovereenkomsten, maar dat het debetsaldo 1.925.000,00 NLG bedroeg, dus dat er sprake was van een overstand van 600.000,00 NLG, dan was er dus 1,925.000,00 NLG witgewassen en niet het kredietbedrag. Het kan ook zijn dat het debetsaldo veel minder was dan 1.325.000,00 NLG, dan was er minder witgewassen. Ergo, het gaat altijd om de hoogte van de Debet- c.q. creditsaldo, nooit om de hoogte van het krediet. Bij straffen vanwege het beschikbaar hebben van (bijvoorbeeld uit een misdrijf verkregen geldbedrag), wordt het een ander verhaal, want dan gaat het bij krediet over de mogelijkheid om te beschikken over geld (nadat er daadwerkelijk geld is geleend).

[In meer vonnissen halen rechters krediet en lening door elkaar.](#)

<https://uitspraken.rechtspraak.nl/details?id=ECLI:NL:GHSHE:2021>

3 De beoordeling

3.1.

In r.o. 2.2. en 2.3. van het bestreden eindvonnis heeft de rechtbank vastgesteld van welke feiten in dit geschil wordt uitgegaan. Met grief 1 wordt deze vaststelling deels bestreden. Het hof zal een nieuw overzicht geven van de onbetwiste feiten die in hoger beroep het uitgangspunt vormen.

a. Rabobank (destijds Rabobank [kantoorplaats]) heeft aan de echtgenoten [appellant] en [appellante] **een lening** van € 256.000,00 verstrekt (hierna: **het krediet**, zie prod. 2 bij inl. dagvaarding).

Dit soort fouten zie je na onderzoek op rechtspraak echt veel te vaak langskomen. Rechters die de begrippen op een verkeerde manier door elkaar halen en dat is schokkend.

(Er bestaan nog steeds erg veel kredieten die zijn verstrekt aan particulieren en deze kredieten zijn geen lenigen. Het betreffen slechts de mogelijkheid om te lenen. Zakelijke kredieten lopen in de honderden miljarden, en ook dat zijn geen leningen.)

Kredietmisstanden door een systeembank deel I

De twee Wubaro zaken:

1. Er is een zakelijk krediet in rekening courant afgesproken op 4 oktober 2019,
2. Op 8 oktober 2019 is de kredietlimiet van euro 987.000, - ingevoerd in de computer,
3. Vanaf dat moment was het mogelijk om geld te lenen. Geen krediet, maar geld,
4. Er wordt in een periode van maanden daarna totaal euro 422.250 over geschreven. Die gelden worden niet besteed aan de revolutionaire warmtepomp, maar aan privé uitgaven en dat was niet de afspraak,
5. Er wordt daarna veel meer krediet aangevraagd, de bank doet onderzoek en doet aangifte. Er volgt een vonnis waarin staat dat niet het debetsaldo van euro 422.250 terug betaald moet worden, maar de kredietlimiet vanaf de dag dat dit limiet in de computer was ingevoerd,
6. De meervoudige noordelijke fraudekamer schrijft dat het bedrag is overgeboekt naar de bankrekening, iets wat natuurlijk niet correct is. Als al het geld was opgenomen op de 8^e oktober, dan kan het daarna natuurlijk niet nogmaals,
7. Terwijl uit het vonnis blijkt dat er euro 422.250, is overgemaakt naar de bankrekeningen van de heren waarmee uitgaven gedaan zijn die niets met de ontwikkeling te maken hadden van de warmtepomp, is er drie jaar gevangenisstraf opgelegd omdat het meer was dan 500.000, - omdat de rechters onterecht uit zijn gegaan van het krediet en niet het debetsaldo.
8. De pers heeft veel aandacht aan deze zaak besteed, maar niemand die zag welke grote fouten er werden gemaakt,
9. Ook advocaten hebben deze fouten niet opgepakt,

[ECLI:NL:RBNNE:2023:826](#)

Standpunt van de officier van justitie

De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat de vordering benadeelde partij kan worden toegewezen tot een bedrag van € 987.000,00, zijnde de hoofdsom van het verstrekte krediet, met vermeerdering met de wettelijke rente. Aangezien de bank een grote, professionele partij is, moet deze in staat worden geacht de schadevergoeding zelf te incasseren. Daarom is door de officier van justitie verzocht geen schadevergoedingsmaatregel op te leggen.

- Wubaro vonnis 2

[ECLI:NL:RBNNE:2023:826](#)

De rechtbank stelt vast dat het bedrag van €987.000,00 zijnde het verleende krediet dat door de bank is verleend als gevolg van de oplichting, op 8 oktober 2019 naar bankrekeningnummer [rekeningnummer] ten name van [bedrijf 2] is overgemaakt. 4 De tenlastegelegde overboekingen van in totaal € 211.125,- die vervolgens van de bankrekening van [bedrijf 2] naar de bankrekening van [bedrijf 4] zijn overgemaakt, zijn naar het oordeel van de rechtbank dan ook afkomstig uit misdrijf, namelijk oplichting. De criminele herkomst van deze overboekingen staat daarmee vast.

Krediet misstanden door een systeembank deel II

[ECLI:NL:GHAMS:2021:1092](#)

1. de bank begint te beweren dat het krediet de schuld is en dat het mogelijk is om op het krediet af te lossen,
2. de bank blokkeert de toegang tot internetbankieren. (Dus zorg dat je altijd papieren bankafschriften hebt.),
3. tijdens rechtszaken brengt de bank wel de kredietovereenkomsten in, maar niet de bankadministratie met daarop de daadwerkelijke schuld zoals te zien is in het debetsaldo,
4. de Bank beweert ook dat zij de bankadministratie heeft vernietigd,
5. de bank beweert dat het haar eigen bankafschriften niet kan optellen om tot een saldo te komen,
6. de bank verandert het adres van de klant van de bank in het adres van het hoofdkantoor van de bank zelf, zodat de klant geen bankafschriften meer ontvangt met daarop het bewijs dat het debetsaldo lager is dan het krediet,
7. de ex bankdirecteur die verklaringen heeft afgelegd dat het gaat om het debetsaldo en niet om het krediet, leidt volgens deze bank aan geheugenverlies,

8. het horen van deze getuige onder ede wordt actief door de bank tegengewerkt,
9. ander bewijsmateriaal wordt bewust door de bank achtergehouden,
10. te veel rechters en raadsheren gaan mee met het verhaal van de bank, omdat ze denken dat een krediet een schuld is,

Wees gewaarschuwd in Nederland gebeuren dit soort zaken echt en de gevolgen zijn verschrikkelijk.

Uit het arrest de uitleg van het gerechtshof van een zakelijk krediet in rekening courant en de aansprakelijkheid daarvoor:

- r.o. 3.8. Op grond van het voorgaande komt het hof tot de conclusie dat de bank een krediet in rekening-courant van € 2.500.000 aan de vennootschappen van de groep heeft verstrekt, waarvoor deze hoofdelijk aansprakelijk zijn. Anders dan [appellant] stelt, geldt deze hoofdelijkheid niet alleen voor het bedrag waarmee het krediet in 2008 is verhoogd. Uit de kredietovereenkomst van 3 november 2006 blijkt met zoveel woorden dat het oorspronkelijke krediet van € 1.750.000 hoofdelijk aan de vennootschappen van de groep is verstrekt en dat het krediet aan alle vennootschappen ter beschikking stond. De namen van deze vennootschappen zijn in deze kredietovereenkomst genoemd en de overeenkomst is ook afzonderlijk voor elke vennootschap ondertekend. Er was dus sprake van pluraliteit van schuldenaren.

(Dit is verkeerd wat het gerechtshof hier schrijft. Het krediet wordt inderdaad hoofdelijk vertrekt, (de vennootschappen kunnen het krediet, dus te toezegging van de bank dat ze geld mogen lenen, niet aan een andere partij overdoen), maar de vennootschappen zijn niet hoofdelijk aansprakelijk voor het krediet. De vennootschappen zijn indien dat ontstaat, hoofdelijk aansprakelijk voor het terugbetalen van het debetsaldo, niet het krediet. Deze verkeerde aannamen zet het gerechtshof op het door de bank uitgestippelde pad dat het krediet de schuld is. In het arrest is te lezen dat het gerechtshof de stap dat het gaat om de hoogte van het debetsaldo, ook in deze zaak niet weet te maken.)

- *(Deze zaak gaat over een borgtocht die is afgegeven voor een eventueel debetsaldo boven euro 1,75 mln. Om toch de borg aan te kunnen spreken, zelfs nadat het debetsaldo onder euro 1,75 mln. is gedaald, is de bank gaan beweren dat de schuld bestond uit het krediet, en dat je dit krediet kan opdelen in twee delen en kunt aflossen op het onderste deel van het krediet, terwijl de overstand ongewijzigd blijft bestaan. Dat is in een bankadministratie onmogelijk, computers kunnen dat niet verwerken. Elke betaling zal het debetsaldo doen dalen, er kunnen geen twee saldo's tegelijk op een rekening bestaan. Daarom heeft de bank alles gedaan om het debetsaldo zoals dat blijkt uit de bank administratie uit de rechtszaken te houden en is de bank een illegale tweede administratie gaan bijhouden op papier op het hoofdkantoor van de bank. De bank heeft deze zaak gewonnen omdat de leden van het gerechtshof er echt van overtuigd zijn dat een krediet een schuld is.)*

- *(Het eerste arrest bestaat uit 27 pagina's, zonder een enkele berekening van de geldbedragen. Het arrest staat vol met basis fouten die nooit gemaakt mogen worden. De uitkomst van dit arrest is dat er van de jaren geleden geleende euro 2,506 mln. er nu euro 3,2 mln. moet worden terug betaald en dat als er wordt terug betaald, de schuld nooit meer omlaag zal gaan. Dat komt omdat deze combinatie van raadsheren krediet hebben verward met het debetsaldo. En dat komt omdat ze denken dat een borgtocht een aparte schuld is en dan is het voor deze mensen logisch dat je ze bij elkaar optelt. Iets wat ook volkomen verkeerd is.)*
- *(Inmiddels lopen er twee bedrog zaken tegen deze bank waarbij het gerechtshof heeft bepaald in een tussenarrest dat de uitvoerbaarheid van haar eerder eigen arrest is geschorst.)*

De advocaat, raadsheer en hoogleraar, zijn boek en zijn fouten:

- Er is contact geweest met een professor in het recht, een schrijver van standaard werken, een advocaat, een cassatieadvocaat en een raadsheerplaatsvervanger bij een gerechtshof.
- Hij is een van de twee schrijvers van: Asser 7-IA Kredietovereenkomst
- Kijken we op rechtspraak.nl, dan zien we 7993 verwijzingen naar deze reeks boeken. Voor dit nieuwe boek uit 2021 zijn er al 217 verwijzingen te vinden in arresten of conclusies van de Hoge raad.
- In dit boek geen uitleg wat krediet is en heel veel maal de opmerkingen over het opnemen en het terugbetalen van het krediet. Zie de flapjes, hier gaat het overal mis.
- In de memorie van grieven (en ook in de opmerkingen bij het arrest) wordt een belangrijk punt gemaakt van de situatie vóór en ná de opzegging van de kredietovereenkomst. Vóór de opzegging zou er sprake zijn van krediet, daarna niet meer (memorie van grieven, onder 104) en het zou misleidend zijn om na de opzegging nog van (vereffening van) krediet te spreken (memorie van grieven, onder 105, onder 109, onder 110, onder 120, onder 144, onder 169). In het arrest van het hof komt hier niets van terug.
- 9. Naar mijn mening berusten de klachten in de memorie van grieven in zoverre op een misverstand. Dat verklaart mijns inziens ook dat het hof eraan voorbij is gegaan. Volgens mij zijn er niet met enig uitzicht op succes cassatieklachten tegen te richten. Bij een kredietovereenkomst verstrekt de kredietgever aan de kredietnemer "krediet", dat is "koopkracht" ofwel "financiële bestedingsruimte".
- Het krediet wordt uitgedrukt in een geldsom. Kredietverstrekking kan plaatsvinden door middel van een geldlening, maar ook door uitstel van betaling, een "roodstand-faciliteit" of een andere financiële faciliteit (vgl. art. 7:57 lid 1 onder c BW, dat hier niet (direct) van toepassing is omdat het hier niet om consumentenkrediet gaat). De kredietovereenkomst creëert laste van de kredietnemer een verbintenis tot betaling

van de geldsom waarin het krediet is uitgedrukt, vermeerderd met rente en kosten. Dat is een verbintenis in de zin van art. 6:111 BW. Als de kredietovereenkomst door opzegging eindigt, doet dat einde niets af aan die betalingsverbintenis, die haar verklaring vindt in de (beëindigde) kredietovereenkomst. De desbetreffende verbintenis verschiet door de opzegging van de kredietovereenkomst niet van kleur, maar blijft uitdrukking geven aan het verstrekte krediet, uitgedrukt in een geldsom (de uitstaande schuld).

Zakelijke kredieten

- Bij zakelijke kredieten gaat het over honderden miljarden. Daarover staat nagenoeg niets in de wet. Juristen zoals advocaten en rechters gaan opzoek naar iets wat erop lijkt en komen dan altijd uit bij consumenten kredietovereenkomsten. Jurisprudentie is waar ze aan gewend zijn. Dus de fouten werken overal in door, ook de zakelijke kredieten, ook in de wetgeving over hypotheek. De voorbeelden bewijzen dat ook.

Samenvatting

1. In bijna geen enkele Richtlijn of daaruit volgende wetgeving is bescherming voor de consument opgenomen.
2. De wetten gebaseerd op de richtlijnen zijn aangenomen als HAMERSTUK in eerste en tweede kamer.
3. De richtlijnen en wetten zitten vol fouten die de wetgevers en juristen niet zien of de gevolgen ervan niet begrijpen
4. De wet op basis van Richtlijn EU-2021/2167 mag niet aangenomen worden en moet net als de andere wetten op dit gebied herzien en aangepast worden.

Conclusies

1. De kwaliteit van deze wetten is echt volstrekt onvoldoende.
2. Nederland maakt zich belachelijk en is een gevaarlijke plaats geworden voor financieringen, meer bedrijven zullen vluchten en de kapitaaluitstroom zal aanhouden.
3. Deze wetten zijn niet in het belang van de mensen en zijn geschreven voor de banken.
4. Mensen lopen een zeer groot gevaar om ook te maken te krijgen met de misstanden zoals anderen al hebben ervaren.
5. Bij de rechter is de kans te groot dat je krediet corruptiezaken geheel onterecht verliest.

6. Tot nu toe zijn de volksvertegenwoordigers niet of nauwelijks geïnteresseerd en begrijpen niet welke waanzinnig slechte wetten ze al hebben aangenomen en nog gaan aannemen.
7. De pers was helaas tot nu toe niet voldoende geïnteresseerd. Hopelijk worden de volksvertegenwoordiger en pers op korte termijn wel geïnteresseerd in deze belangrijke materie, het gaat tenslotte om heel erg veel mensen, bedrijven en geld.

Aanbevelingen

1. De bestaande wetten moeten voor wat krediet corrupties betreft allemaal tegen het licht worden gehouden en verbeterd.
2. Ze moeten worden geschreven vanuit het oogpunt en de bescherming van burgers, niet vanuit de banken.
3. Zo moeten er duidelijke definities komen van krediet, saldo's, schuld etc. en moet het onderscheid tussen een lening en een krediet weer gemaakt worden en weer aansluiten bij de rest van de wereld.
4. De wet over kredietkopers mag niet aangenomen worden, de mensen moeten juist beschermd worden tegen dit soort praktijken.
5. Er moet een campagne komen om rechters advocaten en andere mensen bij te scholen
6. Bankieren die misbruik maken dienen hard gestraft te worden.

Vragen?

5 Verbetervoorstellen aan Implementatiewet herziene richtlijn consumentenkrediet

In de onderstaande teksten is het woord krediet vervangen door lening en zijn er andere aanpassingen gemaakt, die de tekst beter maakt en voor de burgers begrijpelijker. Ook zal het helpen om fouten te voorkomen bij de rechtspraak en burgers en organisaties beter rechtsbescherming bieden. Er worden ten slotte geen kredieten verkocht maar leningen. Het zijn ook geen kredietovereenkomsten, maar lening overeenkomsten en zo verder. Om de verschillen die zijn gemaakt te zien, kunt u deze tekst met de aanpassingen naast het voorstel leggen.